KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 6, No. 03 (2026) 6

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/kalanjiyam.v6i03.54

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

தமிழ் இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறக் கூறுகளாக வெளிப்படும் தமிழர் பண்பாடு

Tamil Culture as Manifested through Folk Elements in Tamil Literature

DR. G.VIJAYARAGAVAN[1,*]

[1] Head – Assistant Professor in Tamil, SONA College of Arts and Science, Salem-5, Tamil Nadu, India. Affliated to Periyar University, Salem, Tamil Nadu, India.

***Corresponding author:** DR. G.VIJAYARAGAVAN, sonaragavan@gmail.com

ORCID iD: DR. G.VIJAYARAGAVAN https://orcid.org/0009-0002-9262-2204

ARTICLE INFO

Article history
Received: 1 November 2026
Revised: 10 November 2026
Accepted: 14 November 2026

Article ID
KIJTS-2026-0038

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Folk literature
Sangam literature
Silappadikaram
Devotional literature
Musical literature
Minor literary genres
Sitrilakkiyam and Contemporary renaissance literature.

ABSTRACT

The presence of folkloric elements in Tamil literature serves as a bulwark, preserving the roots of Tamil society and the realities of everyday life. This study establishes that the oral traditions of the common people form the foundation upon which the richness of classical literature is built. Tamil literature became accessible to the common people because poets such as Ilango Adigal, Manikkavasagar, and Bharathiyar skillfully incorporated folk elements into their works. It is our primary duty to preserve these folk elements and, through them, pass on the noble cultural values of the Tamil people to the next generation.

How to cite this article: DR. G.VIJAYARAGAVAN (2026). *தமிழ் இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறக் கூறுகளாக வெளிப்படும் தமிழர் பண்பாடு*. *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *6*(03), 642–652. https://doi.org/10.63300/kalanjiyam.v6i03.54
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

முனைவர் க.விஜயராகவன்,

தலைவர் - தமிழ்த்துறை, சோனா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம்-5,

தமிழ்நாடு, இந்தியா. பெரியார் பல்கலைக்கழகம் இணைவுப்பெற்றது,

சேலம், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறக் கூறுகளின் இருப்பு என்பது தமிழ்ச் சமூகத்தின் வேர்களையும், எதார்த்த வாழ்வியலையும் காக்கும் அரணாகும். செவ்வியல் இலக்கியங்களின் செழுமைக்கு அடித்தளமாக விளங்குவது எளிய மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியங்களே என்பதை இவ்வாய்வு நிறுவுகிறது. இளங்கோவடிகள், மாணிக்கவாசகர், பாரதியார் போன்ற கவிகள் நாட்டுப்புறக் கூறுகளைத் தங்களின் படைப்புகளில் திறம்படக் கையாண்டதன் மூலமே தமிழ் இலக்கியம் மக்கள் மயப்பட்டது. இத்தகைய நாட்டுப்புறக் கூறுகளைப் பேணிக் காப்பதும், அதன்வழி தமிழரின் உன்னத பண்பாட்டு விழுமியங்களை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதும் நமது முதன்மைக் கடமையாகும்.

கலைச்சொற்கள்

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள், சங்க இலக்கியங்கள், சிலம்பு, பக்தி, இசை, சிற்றிலக்கியம், தற்கால மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள்.

ஆய்வு நோக்கம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பது செம்மாந்த செவ்வியல் மரபும், எளிய மக்களின் வாய்மொழி மரபும் கைகோர்த்து வளர்ந்த ஒரு நெடும் பயணமாகும். தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடக்க காலமான சங்க இலக்கியம் முதல் தற்காலப் புதுக்கவிதைகள் வரை, அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியலைத் தாங்கி நிற்கும் நாட்டுப்புறக் கூறுகள் மிக ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளன. ஏட்டில் எழுதாக்கவிதையாக விளங்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களும், பழமொழிகளும், கதைகளும் எவ்வாறு உயர்தனிச் செம்மொழியான தமிழ் இலக்கியங்களுக்குள் ஊடுருவி, தமிழரின் மெய்யான பண்பாட்டு அடையாளங்களை உலகிற்குப் பறைசாற்றுகின்றன என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

முன்னுரை

தமிழர் பண்பாடு என்பது இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு, விருந்தோம்பல், உழைப்பின் உன்னதம், அறநெறி மற்றும் குடும்ப உறவுகளின் பிணைப்பு ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டது. இந்த உன்னதப் பண்புகள் அனைத்தும் வெறும் கற்பனையாக அன்றி, மக்களின்

அன்றாட வாழ்க்கை முறையிலிருந்து எவ்வாறு இலக்கியமாக உருப்பெற்றன என்பதை நாட்டுப்புறக் கூறுகள் நமக்குத் துல்லியமாக உணர்த்துகின்றன.1

சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் உயர்குடி மக்களின் வாழ்க்கையை மட்டும் பேசவில்லை. அவை திணைசார்ந்த மக்களின் எளிய வாழ்வியலையும், அவர்களின் நாட்டுப்புற கலை வடிவங்களையும் உள்வாங்கியே உருவாயின. குறிப்பாகக், குறிஞ்சிப்பாட்டிலும், ஐங்குறுநூற்றிலும் காணப்படும் 'வெறியாட்டு' என்ற சடங்கு முறை முற்றிலும் ஒரு நாட்டார் வழிபாட்டு மரபாகும்.

"வேலன் தைஇய வெறி அயர் களத்து

மணம் கமழ் சந்தனம் தக்கோலத்தொடு" (நற்., பா.எண்-268)2

தலைவியின் மெலிவிற்குக் காரணம் அறியாத தாய், வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் இக்காட்சி, தமிழர்களின் பழங்குடி வழிபாட்டு முறையையும், மரபான மருத்துவ நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இது சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வரும் தூய நாட்டுப்புறக் கூறாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் நாட்டுப்புற இசை மற்றும் நடன மரபுகள்

தமிழ்க் காப்பியங்களிலேயே நாட்டுப்புறக் கூறுகளுக்கு முதன்முதலில் பேராதரவளித்து, அக்கூறுகளையே காப்பியத்தின் உந்துசக்தியாக மாற்றிய பெருமை இளங்கோவடிகளையே சாரும். அதனால்தான் சிலப்பதிகாரம் 'குடிமக்கள் காப்பியம்' என்று போற்றப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தின் புகார்க் காண்டம் மற்றும் மதுரைக் காண்டங்களில் வரும் இசைப் பாடல்களும் நடனங்களும் முற்றிலும் நாட்டார் கலை வடிவங்களின் இலக்கிய வடிவங்களாகும்.

புகார்க் காண்டத்தில் வரும் 'கானல்வரி' பாடல்கள் நெய்தல் நில மக்களின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் வரிவடிவமே ஆகும். கடல் அலைகளையும், மீன்பிடி தொழிலையும், நிலவொளியையும் பாடும் இப்பாடல்கள் தமிழரின் கடற்கரை வாழ்வியலைத் தெள்ளத் தெளிவாகப் படம் பிடிக்கின்றன. மேலும், மதுரைக் காண்டத்தில் வரும் 'ஆய்ச்சியர் குரவை' மற்றும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் வரும் 'குன்றக்குரவை' ஆகியன முறையே முல்லை நிலத்து

இடைக்குலப் பெண்களின் நாட்டார் வழிபாட்டு நடனமும், குறிஞ்சி நிலத்து வேட்டுவப் பெண்களின் வழிபாட்டு நடனமும் ஆகும்.3

“கன்று குணிலாக் கனியுகுத்த மாயவன்

இன்று நம் ஆனுள் வருமேல் அவன்வாயில்

கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ!” (சிலப்., ஆய்ச்சியர் குரவை)

இந்த ஆய்ச்சியர் குரவை வரிகளின் வழி, கண்ணனைத் திருமாலின் அவதாரமாக வழிபடும் எளிய மாடு மேய்க்கும் மக்களின் நாட்டுப்புற வழிபாட்டு மரபும், தீமைகள் நீங்கப் பெண்கள் இணைந்து ஆடும் கூட்டு நடனப் பண்பாடும் வெளிப்படுகிறது. இளங்கோவடிகள் இந்த எளிய நாட்டுப்புற ஆடல் பாடல்களைக் காப்பியத்தின் உயரிய இலக்கண அமைப்பிற்குள் கொண்டு வந்து சேர்த்துள்ளார்.4

பக்தி இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறப் பா வடிவங்கள்

பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியம், மக்களை இறைவன்பால் ஈர்ப்பதற்காக எளிய நாட்டுப்புற இசை வடிவங்களைக் கையாண்டது. அதுவரை வடமொழிச் செல்வாக்கினாலும், கடினமான யாப்பிலக்கணங்களினாலும் சூழப்பட்டிருந்த இலக்கிய உலகை, சாமானிய மக்களின் பாட்டு வடிவங்களுக்கு மாற்றிய பெருமை நாயன்மார்களுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் உண்டு. குறிப்பாக, நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தங்களின் பக்திப் பாடல்களை மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க நாட்டுப்புற இசை மற்றும் பாடல் வடிவங்களைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தினர்.

குழந்தைகளும் பெண்களும் விளையாடும் விளையாட்டுகளைப் பக்திப் பாடல்களாக மாற்றி, இறைவனைத் தலைவனாகவும் தங்களைத் தலைவியாகவும் பாவித்துப் பாடினர்.

- பாவைப்பாட்டு - மார்கழித் திங்களில் பெண்கள் நோன்பிருந்து பாடும் வடிவம். (ஆண்டாளின் திருப்பாவை, மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவை).
- அம்மானை - பெண்கள் கழங்கு (முத்து அல்லது காய்) உருட்டி விளையாடும் விளையாட்டு. இறைவனின் புகழைப் பாடிக்கொண்டே ஆடும் வடிவம். (மாணிக்கவாசகரின் திருவம்மானை).

- சாழல் - ஒரு பெண் இறைவனைப் பழிப்பது போலவும், மற்றொரு பெண் அதற்கு விளக்கம் அளித்துப் புகழ்வது போலவும் அமைந்த வினா-விடை விளையாட்டு வடிவம். (திருச்சாழல்).
- கோத்தும்பி - தும்பியை (வண்டினை)த் தூதாக அனுப்பி இறைவனைப் புகழச் செய்யும் நாட்டுப்புற வடிவம். (திருக்கோத்தும்பி).
- பூவல்லி, பொன்னூசல் - பூப்பறித்தல், ஊஞ்சலாடுதல் போன்ற விளையாட்டு வடிவங்கள் பக்தி தத்துவங்களை விளக்கப் பயன்பட்டன.

மக்களின் அன்றாட உழைப்பு மற்றும் வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் பக்தி இலக்கியத்தில் புகுத்தப்பட்டன.

- ஏசலடி மற்றும் ஏற்றப்பாட்டு - வயலில் நீர் பாய்ச்சும் ஏற்றப் பாட்டின் மெட்டுகளும், மக்கள் தங்களுக்குள் கேலி செய்து பாடும் ஏசல் வடிவமும் பக்திப் பாடல்களில் எடுத்தாளப்பட்டன.
- தாலாட்டு - குழந்தையைத் தூங்க வைக்கப் பாடும் தாலாட்டு மெட்டைப் பயன்படுத்தி இறைவனைக் குழந்தையாக உருவகித்துப் பாடினர். (பெரியாழ்வாரின் கண்ணன் தாலாட்டு - மாணிக்கம் கட்டி வைரம் இடைகட்டி)
- பள்ளி எழுச்சி - அரசனை அதிகாலையில் எழுப்பும் மரபையும், நாட்டுப்புற விடியற்காலைப் பாடல்களையும் கொண்டு இறைவனை எழுப்பும் வடிவமாக மாற்றினர். (தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் திருப்பள்ளியெழுச்சி, மாணிக்கவாசகரின் திருப்பள்ளியெழுச்சி).
- சிந்து மற்றும் கண்ணி: நாட்டுப்புற மக்கள் எளிமையாகப் பாடும் சிந்துப் பாடல்களின் அமைப்பும், இரண்டு இரண்டு அடிகளாக வரும் கண்ணி வடிவங்களும் (எ.கா: தாயுமானவர் பாடல்கள்) பக்தி இலக்கியத்தில் எளிய மக்களையும் சென்றடைய உதவின.

பெண்கள் விளையாடும் திருவெம்பாவை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருவம்மானை, திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருத்தோணோக்கம் போன்ற வடிவங்கள் அனைத்தும் அக்கால கிராமப்புறப் பெண்கள் விளையாடிய விளையாட்டுப் பாடல்களின் வடிவங்களாகும். சான்றாக, 'அம்மானை'

என்பது பெண்கள் காய் உருட்டி விளையாடும் ஒரு நாட்டுப்புற விளையாட்டாகும். இதனை மாணிக்கவாசகர் பின்வருமாறு இலக்கியப்படுத்துகிறார்.

"இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே

துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தோம்

அணையாத ஆனந்தம் அத்தனையும் தந்ததுகாண்

மணவாளர் எம்மைக் கண்மலர்ப்பிப்பார் அம்மானாய்" (திருவா., திருவம்மானை)

இப்பாடலின் வழி, எளிய மக்களின் விளையாட்டுத் துள்ளல் இசையோடு மெய்யியல் தத்துவங்கள் இணைக்கப்பட்டு, ஆன்மீகப் பண்பாடு அடித்தட்டு மக்கள் வரை கொண்டு சேர்க்கப்பட்டது வெளிப்படுகிறது.5 இதேபோல், திருமங்கையாழ்வாரின் பெரிய திருமொழியில் வரும் 'சலந்தரவாசம்' போன்ற பகுதிகள் நாட்டார் தொழில் மற்றும் சடங்கு பாடல்களின் சாயலைக் கொண்டுள்ளன.

சிற்றிலக்கியங்களில் உழவர் வாழ்வியலும் தொழில் பண்பாடும்

சமூகத்தின் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் அன்றாட வாழ்க்கையும், அவர்கள் செய்யும் தொழில்களும் சிற்றிலக்கியங்களின் மையப் பொருளாகின. நாயக்கர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் செழித்தோங்கிய சிற்றிலக்கியங்கள் முற்றிலும் நாட்டுப்புற வாழ்வியலின் களஞ்சியங்களாகத் திகழ்கின்றன. பேரரசர்களைப் பாடிய இலக்கிய மரபை மாற்றி, நிலத்தில் பாடுபடும் எளிய உழவர்களையும் (பள்ளர்கள்), மாடு மேய்க்கும் இடையர்களையும் (குறவர்கள்) இலக்கியத்தின் தலைமக்களாக மாற்றிய பெருமை முக்கூடற்பள்ளு, குற்றாலக்குறவஞ்சி போன்ற சிற்றிலக்கியங்களுக்கு உண்டு.

பள்ளு இலக்கியம் மருத நில உழவர்களான பள்ளர், பள்ளியரின் வேளாண்மைத் தொழில், விதை நெல் வகைகள், மாடுகளின் பெயர்கள் மற்றும் மழை வேண்டி அவர்கள் செய்யும் சடங்குகள் போன்ற தூய நாட்டுப்புற உழவியல் கூறுகளைப் பதிவு செய்துள்ளது.

குறவஞ்சி இலக்கியம் மலைவாழ் மக்களான குறவர் மற்றும் குறத்தியரின் வாழ்க்கை முறை, அவர்கள் கூறும் சோதிடம் (குறி சொல்லுதல்), பறவையை வேட்டையாடுதல் போன்ற

மலைசார் நாட்டுப்புறக் கூறுகளை விவரிக்கிறது. முக்கூடற்பள்ளு போன்ற பள்ளு இலக்கியங்களும் 'ஏரெழுபது' மற்றும் உழவுப் பாடல்கள், தமிழர்களின் உழவுப் பண்பாட்டையும் இயற்கையை மதிக்கும் உன்னதத்தையும் காட்டுகின்றன. விதை விதைத்தல், நாற்று நடுதல், களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல் என ஒவ்வொரு வேளாண் நிலைகளிலும் பாடும் பாட்டு மரபு நாட்டுப்புறத்திலிருந்து சிற்றிலக்கியத்திற்குள் நுழைந்தது.6

"ஆயிரங் கலம்நெல் விளையும் – எங்கள்

அண்ணல் வயலில் விளைந்து குவியும்

ஏரி நிறைந்த குளம்நெருங்கி – எங்கும்

ஏழை உழவர் களித்து மகிழும்" (முக்கூடற்பள்ளு, பா.எண்-42)

இந்த இலக்கியக் கூறுகள் மூலம், நிலமே தமிழர்களின் முதன்மைத் தெய்வம் என்பதும், கூட்டு உழைப்பு மற்றும் விளைச்சலைப் பகிர்ந்துண்ணும் சமத்துவப் பண்பாடு ஆகியன தமிழரின் ஆன்மாவாக விளங்கியதும் தெளிவாகிறது. மேலும், குறவஞ்சி இலக்கியங்களில் வரும் 'குறத்தி குறி சொல்லுதல்' என்பது நாட்டார் சோதிட நம்பிக்கையையும் இயற்கையோடு இணைந்த மலைவாழ் மக்களின் பண்பாட்டையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம் மறுமலர்ச்சி அடைந்தபோது, பாரதியாரும் பாரதிதாசனும் சாமானிய மக்களைச் சென்றடைய நாட்டுப்புற மெட்டுகளையே தங்களின் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தினர். பாரதியார் பாடிய 'பாஞ்சாலி சபதம்' காப்பியத்தில் வரும் நொண்டிச்சிந்து, கும்மிப் பாடல்களின் மெட்டுகள் முற்றிலும் நாட்டுப்புற இசையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. மேலும், அவரது 'கண்ணன் பாட்டு' பாடல்கள் எளிய நாட்டார் பாடல் வடிவங்களின் நேரடித் தாக்கமாகும்.

பாரதி கிராமப்புற மக்களின் வாய்மொழி வழக்குகளையும் பழமொழிகளையும் தன் கவிதைகளில் எழிலுறப் பயன்படுத்தினார். எளிய பாமர மக்களின் மொழியே உயிரோட்டமுள்ள மொழி என்பதை உணர்ந்த பாரதி, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் புதுப்பிக்க நாட்டார் வழக்காறுகளைக் கையாண்டார்.7

“தேடிச் சோறுநிதந் தின்று – பல

சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி – மனம்

வாடித் துன்பமிக உழன்று – பிறர்

வாடப் பலசெயல்கள் செய்து” (பாரதியார் கவிதைகள், சுயசரிதை)

இதன் தொடர்ச்சியாக பாரதிதாசன் தனது ‘அழகின் சிரிப்பு’ மற்றும் ‘குடும்ப விளக்கு’ நூல்களில் கிராமியக் கலைகளையும், தமிழர்களின் திருமணச் சடங்கு மரபுகளையும் நாட்டுப்புறப் பாங்கில் விவரித்துள்ளார். புதுக்கவிதை இயக்கத்தில் நா. காமராசனின் ‘கறுப்பு மலர்கள்’ கிராமிய ஒப்பாரிப் பாடலின் வடிவத்தைக் கொண்டு புதுக்கவிதைக்கு புதிய பரிமாணத்தை அளித்தது.8

நாட்டுப்புறக் கூறுகளால் விளங்கும் தமிழர் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் பல்வேறு நாட்டுப்புறக் கூறுகளைத் தொகுத்து நோக்கும்போது, அவை தமிழர்களின் மிக உன்னதமான வாழ்வியல் பண்பாடுகளை நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு

நாட்டார் வழிபாட்டு மரபுகள் யாவும் மரங்கள், ஆறுகள், மலைகள் மற்றும் விலங்குகளைப் புனிதமாகக் கருதிப் போற்றின. சிலப்பதிகாரத்தின் ஆய்ச்சியர் குரவையில் விலங்கினங்கள் மற்றும் இயற்கையின் மாற்றங்கள் சகுனங்களாகப் பார்க்கப்படுவது, தமிழர்கள் இயற்கையோடு கொண்டிருந்த ஆழமான தொப்புள்கொடி உறவை உணர்த்துகிறது.

உறவுக் கட்டமைப்பும் தாய்மாமன் முறையும்

தமிழர் குடும்ப அமைப்பில் ‘தாய்மாமன்’ என்ற உறவுக்கு மிக உயரிய பண்பாட்டு மதிப்பு உண்டு. சங்க இலக்கியம் முதல் இன்றைய நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் வரை தாய்மாமனின் சீர் வரிசைகளும், அவனது கடமைகளும் மிக உயர்வாகப் பேசப்படுகின்றன. காப்பியங்களில் வரும் சடங்கு வர்ணனைகள் யாவும் இந்த உறவுப் பிணைப்பை வலியுறுத்துகின்றன.

பகிர்ந்துண்ணும் அறமும் விருந்தோம்பலும்

வறுமை உற்ற காலத்திலும் தன்னை நாடி வரும் விருந்தினருக்குத் தன்னிடம் உள்ள எளிய உணவைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் உயரிய அறம், இலக்கியங்களில் பயிலும் நாட்டார் கதைகளின் வழியாகவே மக்களிடம் கடத்தப்பட்டுள்ளது. 'அகநானூற்று' வரிகளில் வரும் எளிய பாணர்களின் விருந்துபசரிப்பு முறையே இதற்குச் சான்றாகும்.9

முடிவுரை

சங்க இலக்கியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரை, மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையோடு இணைந்தே இலக்கிய மரபுகள் வளர்ந்துள்ளன என்பதை இந்த ஆய்வு தெளிவுபடுத்துகிறது. சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் வாய்மொழி வழக்காறுகள் போன்றவை வெறும் பொழுதுபோக்குக் கூறுகள் அல்ல. அவை தமிழ்ச் சமூகத்தின் அறக்கோட்பாடுகளையும், கூட்டு உழைப்பையும், இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையும் பறைசாற்றும் உன்னதக் கருவிகள் ஆகும். உயர்தர இலக்கியங்களுக்கு அடித்தளமாக விளங்குவது அடித்தட்டு மக்களின் நாட்டுப்புறப் பண்பாடே ஆகும்.

நவீனமயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கல் சூழலில், நம்முடைய இந்தத் தொன்மையான நாட்டுப்புறக் கூறுகளும் பண்பாட்டு விழுமியங்களும் சிதையாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இலக்கியங்களின் வாயிலாக இந்த நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்துவதும், அது குறித்த தொடர் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும் இன்றைய காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாகும் என்பதை இந்த ஆய்வு உறுதிப்படுத்துகிறது.

துணைநூல் பட்டியல்

References

சக்திவேல். சு., நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, பாரி நிலையம், சென்னை, 2018, பக். 45.

நற்றிணை மூலமும் உரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை, 2015, பாடல் 268.

இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், ஜகதா பிரசுரம், சென்னை, 2012, பக். 280.

வானமாமலை. நா., மக்கள் தகவல் தொடர்பியல் மரபுகள், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1980, பக். 112.

மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம் மூலமும் உரையும், தர்மபுர ஆதீனம், சென்னை, 2004, பக். 145.

முக்கூடற்பள்ளு பதிப்புரை, பதிப்பாசிரியர் உ.வே. சாமிநாதையர், சென்னை: 1952, பக். 90.

சுப்பிரமணிய பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2010, பக். 132.

சுப்பிரமணியன். ச.வே., தமிழ் இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1984, பக். 175.

சிவத்தம்பி. கா., தமிழில் இலக்கிய வரலாறெழுதியல், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2004, பக். 220.